

Sygn. akt SNO 39/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2014 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie **B. P.**

sędziego Sądu Okręgowego w K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu

w dniu 10 października 2014 r.

z urzędu, podstaw do wznowienia postępowania

w sprawie SNO 4/11,

zakończoną prawomocnym wyrokiem

Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego

z dnia 16 marca 2011 r.

postanawia:

uznać, iż brak jest podstaw do wznowienia z urzędu postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 16 marca 2011 r., sygn. SNO 4/11.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny prawomocnym wyrokiem z dnia 16 marca 2011 r. utrzymał w mocy wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w [...] z dnia 23 listopada 2010 r., uznając sędziego Sądu Okręgowego w K. - B. P. za winnego zarzucanych mu przewinień służbowych z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.) polegających na przekroczeniu ustawowego terminu sporządzenia

uzasadnień w 81 sprawach oraz dopuszczeniu do przewlekłości postępowania w jednej sprawie i na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia. W sprawie tej obwiniony sędzia nie był badany przez biegłych lekarzy psychiatrów i nie miał obrońcy.

Wnioskiem z dnia 21 czerwca 2014 r. ukarany sędzia zwrócił się o wznowienie z urzędu postępowania w tej sprawie, wskazując, że w jego toku występował bez obrońcy, mimo że, jak stwierdzili biegli lekarze psychiatrzy w opinii wydanej na potrzeby kolejnej prowadzonej przeciwko niemu sprawy – w okresie od jesieni 2006 r. do jesieni 2011 r. jego zdolność kierowania własnym postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona. Zdaniem ukaranego w sprawie wystąpiła podstawa z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., do wznowienia postępowania z urzędu, ponieważ udział obrońcy w tym postępowaniu był obowiązkowy w świetle art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k.

Z opinii biegłych lekarzy psychiatrów, wydanej w toczącej się później przed Sądem Apelacyjnym – Sądem Dyscyplinarnym w [X.] sprawie dyscyplinarnej sygn. ASD [...], uzupełnionej i zmienionej w toku postępowania, wynika, że ukarany od połowy 2010 r. do końca sierpnia 2011 r. wykazywał zaburzenia adaptacyjne o obrazie lękowo-depresyjnym, które nie wpływały na zdolność rozpoznania znaczenia czynów, powodowały jednak zaburzenie sfery afektywno-wolicjonalnej, obniżając w stopniu znacznym zdolność ukaranego do pokierowania swoim postępowaniem.

Jak wynika z dokumentacji medycznej, którą posiłkowali się biegli powołani w sprawie ASD [...] w swoich ustaleniach, pochodzącej z okresu po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie SNO 4/11, zaburzenia sfery afektywno-wolicjonalnej przejawiały się w niezdolności do zorganizowania sobie pracy przez ukaranego i w deficytach w zakresie napędu do wykonywania obowiązków zawodowych związanych z podejmowaniem decyzji i sporządzaniem uzasadnień. Taki obraz stanu psychicznego ukaranego, uzyskany w późniejszym o ponad 3 lata okresie, nie potwierdza istnienia wątpliwości co do stanu jego poczytalności w chwili popełnienia przewinień służbowych objętych postępowaniem w sprawie SNO 4/11 (t.j. w okresie od 4 marca 2008 r. do 18 marca 2010 r.), ani też nie wskazuje, że dolegliwości lękowo-depresyjne, nie rzutujące na sferę poznawczą lecz ograniczające jedynie, chociaż zarazem znacznie zdolność do podejmowania

wysiłków związanych z wykonywaną pracą orzeczniczą, pozbawiały ukaranego także możliwości należytego korzystania z prawa do obrony i rzutowały negatywnie na jego zdolność do udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, które to przesłanki uzasadniałyby potrzebę zapewnienia pomocy obrońcy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2010 r., I KZP 6/10, OSNKW 2010/8/65). Obwiniony w tym czasie orzekał w wydziale cywilnym-odwoławczym, nie korzystał ze zwolnienia lekarskiego, nie wskazywał na potrzebę udzielenia mu pomocy w prowadzeniu obrony, a jego zachowanie nie nasuwało podejrzeń co do istnienia takiej potrzeby Sądowi Dyscyplinarnemu.

Sąd Najwyższy nie znalazł więc podstaw do wznowienia postępowania w sprawie SNO 4/11 z urzędu, na podstawie art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 542 § 3 k.p.k.

[aw]